

Fru Bertha lagde sin Haand hen paa Datterens; det var et varsomt Frieri til hendes Fortrolighed, men Jytte var som hudløs for enhver Berøring og trak Hænderne til sig.

„Nu synes jeg, vi har snakket nok om Dihmer, Mor! Du veed vist ikke, at du i de sidste fjorten Dage næsten ikke har talt om andet.“

„Ja, nu vil jeg have ordenlig Besked. Og lad mig tale rent ud af Posen engang! Ser du, min Pige, du har jo altid holdt dit Hjerte under Laas og Slaa; men jeg mener dog at vide lidt Besked om, hvor du har haft dine Tanker henne i disse sidste Aar. Jeg har heller ikke glemt Udtrykket i dit Ansigt den Aften nu i Efteraaret, da Fætter Asmus kom tilbage fra Favsingholm med den store Nyhed om Torben Dihmer. Saadan skinner et Menneske kun, naar det faar sit eventyrligste Haab opfyldt ved et Under. Men nu i den sidste Tid ... ja, jeg kan jo tage fejl, og forhaabenlig gør jeg det, men jeg har faaet en Fornemmelse af, at der er en anden Mand, der er kommen til at optage dine Tanker lovlig meget, dersom du da har i Sinde at give Torben Dihmer dit Ja.“

Jytte vendte forbavset sit Ansigt om imod hende.

„Hvem skulde det være?“

„Forstaar du virkelig ikke, hvem jeg tænker paa?“

„Er det nogen hernede?“

„Ja.“

„Er det maaske Generalkonsulen?“

„Aa Snak! Du veed jo meget godt, hvem jeg mener. Det er v. Auen.“